

Dániel könyve – Negyvennegyedik szám

Az elveszett alapok feltárása: William Miller prófétai igazságai és az adventizmus utolsó napjai

Jeff Pippenger

2024-01-08

William Miller alapvető igazságait az adventizmus négy nemzedéke során elfedték. Ezen alapvető igazságok helyreállítása az ő második álmában tárul elénk, és a Biblia, valamint a Prófétaság Lelke ismételtén úgy azonosítja ezt, mint azt a munkát, amelyet Isten utolsó napokban élő népének kell elvégeznie. Miller álma rámutat arra, hogy amikor a kefék ember helyreállítja az ékköveket, azok tízszer fényesebben fognak ragyogni, mint a nap.

Miller értelmezési kerete a pogányságot követő pápaság két pusztító hatalmának felismerésén alapult, és Pál apostolnak a Thesszalonikaiakhoz írt második levél második fejezetében tett bizonyágtétele adta meg Miller számára e keret horgonyát. Ott Pál azonosítja, hogy a pogány Róma tartotta vissza a pápaság hatalomra emelkedését mindaddig, amíg a pogány Róma el nem távolított. A 2 Thesszalonikai levélben Pál a Future for America értelmezési keretének horgonyát is megadta, amikor megjelölte, hogy a fejezetben szereplő „bűn embere” ugyanaz, mint aki Dániel könyve tizenegyedik fejezetének harminchatodik versében önmagát felmagasztaló királyként jelenik meg.

Lényeges felismerni, hogy az ismeret növekedése mind az első, mind a harmadik angyal mozgalmában közvetlen kapcsolatban állt Pál bizonyágtételével a Thesszalonikaiakhoz írt második levél második fejezetében. A vég idején, 1798-ban, valamint 1989-ben is, Dániel könyve felnyitott, s ezzel kezdetét vette egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamat. A megpróbáltatási folyamat mindig az imádók két osztályát hozza létre abban a történelmi szakaszban, amikor Dániel könyve felnyitott. Lényeges Pál írásait az ismeret növekedésével összefüggésben szemlélni a vég idején, mert éppen abban a fejezetben figyelmeztet Pál arra, hogy azok, akik nem fogadják be az „igazság szeretetét”, Istentől küldött erős tévelygést kapnak. Az erős tévelygés az, ami Dániel könyve tizenkettedik fejezetében a gonoszokra száll, akik elutasítják az ismeret növekedését. Mindkét történetben az erős tévelygés a legközvetlenebb módon az adventizmusra vonatkozik.

„Aki a felszín mögé lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot nyertek: »Nem gyötrődnek és nem rendülnek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.« Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. »Én is az ő megcsalattatásukat választom, és rájuk hozom azt, amitől félnek; mivel hívtam, de senki sem felelt, szóltam, de nem hallották; hanem a gonoszt cselekedték szemeim előtt, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.« »Azért bocsát rájuk Isten erős tévelygést, hogy higgyenek a hazugságnak,« mivel »nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek,« »hanem gyönyörűségüket lelték a hamisságban.« Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalonika 2:11, 10, 12.

„A mennyei Tanító kérdezte: »Miféle erősebb tévelygés ámíthatja meg az elmét annál a színlelésnél, hogy a helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket, miközben valójában sok mindent a világ szerinti bölcsesség alapján visztek véghez, és vétkeztek Jehova ellen? Ó, nagy család ez, büvölő tévelygés, amely hatalmába keríti az elmét, amikor azok az emberek, akik egykor ismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és nincs szükségük semmire, holott valójában mindenre szükségük van.«”

„Isten nem változott meg hűséges szolgálói iránt, akik ruhájukat szeplőtelenül megőrzik. Sokan azonban ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, miközben hirtelen veszedelem tör rájuk. Ha nem történik alapos megtérés, ha az emberek szívüket meg nem alázzák bűnvallomás által, és nem fogadják el az igazságot úgy, amint az Jézusban van, soha nem jutnak be a mennybe. Amikor a megtisztulás végbemegy sorainkban, többé nem nyugszunk majd elbizakodottan, azzal dicsekedve, hogy gazdagok vagyunk, meggazdagodtunk, és semmire sincs szükségünk.

„Ki mondhatja igazán: »Aranyunk tűzben próbáltatott meg; ruháinkat nem szennyezte be a világ«? Láttam, amint Oktatónk az úgynevezett igazságosság ruháira mutatott. Azokat lehúзва feltárta az alattuk rejlő tisztátalanságot. Ekkor így szólt hozzám: »Nem látod-e, miként fedték el kérkedve tisztátalanságukat és jellemük romlottságát? »Miként lett paráznává a hűséges város!« Atyám háza kalmárság házává lett, olyan helyé, ahonnan az isteni jelenlét és dicsőség eltávozott! Emiatt van gyengeség, és hiányzik az erő.«” Testimonies, 8. kötet, 249., 250.

Az adventizmus „a hűséges város” volt, amikor 1844-ben hirdette az Éjféli Kiáltást. 1863-ra megkezdte annak a folyamatát, hogy elvesse azokat az „alapokat”, amelyek William Miller szolgálata által állítottak fel. Amikor elkezdtek félretenni az alapvető igazságokat, s ily módon hamis drágakövekkel és érmékkel befedni azokat, új alapot építettek. Azokat, akik ezt a munkát megkezdtek, végrehajtották és továbbra is folytatják, a Próféta Lelkének írása úgy ábrázolja, mint „akik nagy világosságot kaptak”.

Az azelőtt birtokukban levő „nagy világosságot” Miller álmában a ládikában levő drágakövek jelképezték, amelyet Miller szobája közepén egy asztalra helyezett, s amely fényesebben ragyogott, mint „a nap”. Az imént idézett szakaszban White testvér azonosítja „azokat, akiknek nagy világosságuk volt”, de akik „a maguk útjait választották”.

1863-ban új utat választottak. Ő így mondja: „megragadó tévelygés ez, amely hatalmába keríti az elmét, amikor azok az emberek, akik egykor megismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt képzelik, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott valójában mindenre szükségük van.”

Azonosítja a laodiceai állapotot, amelyről ő és a férje úgy azonosították, hogy 1856-ban következett be. Ezután hét éven át próbára tették, de 1863-ban elbuktak a próbában, és elkezdtek felépíteni azt a hamis alapot, amely elhozza Pál thesszalonikai figyelmeztető üzenetének erős tévelygését. Pál thesszalonikai figyelmeztetése horgony mind az adventizmus kezdeténél, mind a végénél álló mozgalom számára, és tökéletes összhangban van Miller álmával, amely egyaránt az adventizmus kezdetével és végével foglalkozik. Álma azonosítja, hogy amikor az igazság eredeti

drágaköveinek helyreállítási munkája befejeződik, ezek az igazságok tízszer fényesebben fognak ragyogni, mint amikor először ragyogtak az adventizmus kezdetén felhangzó Éjféli Kiáltás idején. Miképpen van az, hogy Miller megértése most fényesebben ragyog, mint amikor először felismerte az igazságot?

Számos igazság van ábrázolva a Habakuk második fejezetének két szent táblázatán. Ezeket az igazságokat Miller álmában olyan drágakövek jelképezték, amelyek végül az utolsó napokban, közvetlenül az Éjféli Kiáltás előtt fognak helyreállítani. A hamis drágakövek, amelyeket Miller álmában az ablakon visznek ki, egyaránt jelképezik azokat a hamis tanításokat, amelyeket az adventizmusba vittek be, hogy hamis alapot hozzanak létre, és egyúttal elrejtsek az igaz alapot; de azokat is jelképezik, akik nem hajlandók elengedni a hamis tanításokat, amelyek a hamis alapot alkotják. „A mindennapi” volt William Miller igazságkeretének horgonya, amely az eredeti alapot megalapozta, és az utolsó napokban „a mindennapi” nemcsak a pogányságot jelképezi, amint azt Miller helyesen azonosította, hanem annak a lázadásnak is a jelképe, amely a hamis alapot létrehozta.

A Biblia, a Prófétaság Lelke és a történelem egyaránt tanúsítják, hogy az 1798-tól 1844-ig hangzó ítéletórájának kiáltása annak az üzenetnek a hirdetése volt, amelyet William Miller fedezett fel és terjesztett elő. Ezért nevezik ezt a mozgalmat millerita mozgalomnak. Logikusan következik tehát, hogy e mozgalom elutasítása annak a világosságnak az elutasítása, amely 1798-ban támadt, és amelyet Dániel a tudás megnövekedéseként azonosított.

Ézsaiás Efraim részegeiről beszél, és e részegeket azokkal a csúfolódó férfiakkal azonosítja, akik Jeruzsálem népén uralkodnak. Ézsaiás kijelenti, hogy nem szó szerinti bortól részegek, hanem lelki bortól. A Szentírásban a lelki bor — a szövegösszefüggéstől függően — vagy igaz, vagy hamis tanítás. Efraim részegei hamis tanítástól részegek; ez Babilon bora, amelyet a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében Tírusz paráznája, valamint Bélsaccár utolsó mulatozó éjszakája szemléltet.

Ézsaiás megjelölte annak a lelki részegségnek a következményeit, amely a csúfolódó férfiakra száll, akik Jeruzsálem népét uralják.

Ámuljatok és csodálkozzatok; kiáltatok fel és jajgassatok: részegek ők, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr rátok árasztotta a mély álom lelkét, és bezárta szemeiteket; a prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befödte. És minden látomás olyanná lett nektek, mint egy lepecsételt könyv beszéde, amelyet odaadnak egy írástudónak, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudom, mert le van pecsételve. Azután a könyvet odaadják annak, aki nem tud olvasni, mondván: Olvasd el ezt, kérlek; ő pedig azt mondja: Nem tudok olvasni. Ezért így szólt az Úr: Mivel e nép szájával közelít hozzám, és ajkával tisztel engem, szívét pedig távol tartja tőlem, és irántam való féltelme emberek parancsolata szerint betanult dolog: azért íme, ismét csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodát és ámulatot; mert elvesz bölcsseinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik mélyre rejtik tervüket az Úr elől, és a sötétben végzik cselekedeteiket, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Micsoda fonákság! Vajon olyannak tekinthető-e a fazekas, mint az agyag, hogy azt mondja az alkotás alkotójáról: Nem ő készített engem? vagy a

formált dolog azt mondja formálójáról: Nem volt értelme? Ézsaiás 29:9–16.

White testvér e verseket idézi, majd hozzászól:

„Ennek minden szava beteljesedik. Vannak, akik nem alázzák meg szívüket Isten előtt, és nem akarnak egyenes úton járni. Elrejtik valódi szándékaikat, és közösséget tartanak a bukott angyallal, aki szereti és cselekszi a hazugságot. Az ellenség a maga lelkületét azokra az emberekre helyezi, akiket fel tud használni arra, hogy megtévesszék azokat, akik részben sötétségben vannak. Némelyek egyre inkább áthatódnak az uralkodó sötétségtől, és az igazságot félreteszik a tévedés kedvéért. Elérkezett a prófécia által megjelölt nap. Jézus Krisztust nem értik. Jézus Krisztus számukra mese. A föld történelmének e szakaszában sokan úgy cselekszenek, mint a részeg emberek. „Álljatok meg és csodálkozzatok; kiáltatok és jajgassatok; részeket ők, de nem bortól; tántorognak, de nem részegítő italtól. Mert az Úr mély álomnak lelkét öntötte ki rátok, és bezárta szemeiteket. A prófétákat és fejedelmeiteket, a látókat befedezte.” Lelki részegség van sokakon, akik azt gondolják magukról, hogy ők az a nép, amely felmagasztaltatik. Vallásos hitük éppen olyan, amint azt ez az Írás bemutatja. Ennek befolyása alatt nem tudnak egyenesen járni. Görbe ösvényeket készítenek cselekvési útjukon. Egyikük a másik után ide-oda tántorog. Az Úr nagy szánnal tekint rájuk. Az igazság útját nem ismerték. Tudományos fondorkodók, és azok, akik segíthettek volna és segíteniük is kellett volna világos lelki látásuk miatt, maguk is megtévesztettek, és egy gonosz munkát támogatnak.

„Ezeknek az utolsó napoknak eseményei hamarosan eldőlnek. Amikor ezekről a spiritiszta megtévesztésekről kiderül, mik is valójában — a gonosz szellemek titkos munkálkodásai —, azok, akik szerepet vállaltak bennük, olyanokká lesznek, mint akik elvesztették az eszüket.

„Ezért így szól az Úr: Mivel ez a nép szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szívét pedig távol eltávolította tőlem, és irántam való félelme emberek parancsolatából tanult dolog: azért ímé, én továbbra is csodálatos dolgot cselekszem e néppel, csodát és csudajelt; és elvész bölcséinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik. Jaj azoknak, akik mélyre rejtik tanácsukat az Úr elől, akiknek cselekedeteik a sötétben vannak, és ezt mondják: Ki lát minket, és ki ismer minket? Bizony, fonáságtok olyan, mint a fazekas agyaga; vajon mondhatja-e a mű alkotójáról: Nem ő készített engem? vagy mondhatja-e az alkotmány alkotójáról: Nincs értelme?”

„Úgy tárul elém, hogy tapasztalatunkban éppen ezzel az állapottal találkoztunk, és most is ezzel találkozunk. Olyan emberek, akik nagy világosságot kaptak és csodálatos kiváltságokban részesültek, olyan vezetők szavára hallgattak, akik magukat bölcsnek tartják, akiket az Úr nagy kegyben részesített és megáldott, de akik kivonták magukat Isten kezéből, és az ellenség sorai közé álltak. A világot el fogják árasztani a tetszetős tévtanok. Az egyik emberi elme, elfogadva ezeket a tévtanokat, hatni fog más emberi elmékére, akik Isten igazságának drága bizonyítékát hazugsággá változtatták. Ezeket az embereket bukott angyalok fogják megtéveszteni, holott hűséges őrállókként kellett volna megállniuk, vigyázva a lelkekre, mint akik számadással tartoznak. Letették harcuk fegyvereit, és hitető lelkekre figyeltek. Hatálytalanná teszik Isten tanácsát, félreteszik intéseit és feddéseit, és határozottan a Sátán oldalán állnak, hitető lelkekre és ördögi tanításokra figyelve.”

„A lelki részegség most az embereken van, akiknek nem volna szabad úgy tántorogniuk, mint az erős ital befolyása alatt álló embereknek. Bűnök és törvénytelenségek, csalás, álnokság és tisztességtelen eljárás tölti be a világot, összhangban annak a vezérnek a tanításával, aki fellázadt a mennyei udvarokban.

„A történelem meg fog ismétlődni. Megjelölhetném, mi fog bekövetkezni a közeljövőben, de az idő még nincs itt. A halottak alakjai meg fognak jelenni Sátán ravasz eszköze által, és sokan kapcsolatba lépnek majd azzal, aki szereti és cselekszi a hazugságot. Figyelmeztetem népünket, hogy közvetlenül közöttünk egyesek elfordulnak a hittől, hitet adnak csábító lelkeknek és ördögök tanításainak, és általuk az igazságot káromolni fogják.” Battle Creek Letters, 123–125.

Valamennyi próféta, beleértve Ézsaiást és White testvérnőt is, az utolsó napokat azonosítja. Ezekben a napokban az adventizmus vezetői „határozottan Sátán oldalán állnak, hitet adva csábító lelkeknek és ördögi tanításoknak.” White testvérnő jövődőlést tár elénk, amikor ezt mondja: „Amikor ezekről a spiritiszta megtévesztésekről kiderül, hogy valójában mik is,—gonosz lelkek titkos munkálkodásai,—azok, akik részt vettek bennük, olyanokká lesznek, mint az eszüket vesztett emberek.” Az adventizmus vezetősége olyan lesz, mint az eszüket vesztett emberek, az utolsó napok történetének azon pontján, amikor részegségükről kiderül, hogy az „gonosz lelkek titkos munkálkodása.”

Lelepleződik a csúfolódó férfiak műve, akik az utolsó napokban uralkodnak a jeruzsálemi népen. Ezt a leleplezést Miller álmában szemléltette az, amikor Miller imádkozott, és akkor egy ajtó nyílt meg. Ez közvetlenül azelőtt történik, hogy egy pillanatra lehunyta volna a szemét, azonosítva a száznegyvennégyezer elpecsételésének folyamatának legvégét. Az ajtó megnyílása korszakváltást jelez, és azon a ponton a harmadik angyal laodiceai mozgalmát átmeneti harmadik angyal filadelfiai mozgalmába.

Az Ézsaiásnál található szakaszban összefoglalása olvasható Efraim részegesei gonosz munkájának, akik azok az emberek, akiknek „hűséges őrállókként kellett volna helytállniuk”. Az összefoglalás ekképpen hangzik: „Bizony, a dolgoknak ily felforgatása olyannak tekintetik, mint a fazekas agyaga; vajon mondhatja-e az alkotás alkotójáról: Nem ő készítette engem? vagy mondhatja-e a formált dolog formálójáról: Nem volt értelme?”

Miller azonosítása szerint „a mindennapi” vagy a pogányság vallása, vagy a pogány Róma; végső soron azonban a Sátán jelképe, mert mind a Sátánt, mind a pogány Rómát a sárkány ábrázolja.

„Miközben tehát a sárkány elsősorban Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben a pogány Róma jelképe is.” A nagy küzdelem, 439.

Az utolsó napokban Jeruzsálemet uraló férfiakra szólva White testvérnő ezt mondja: „Némelyek kezdenek átítatódni az uralkodó sötétséggel, és az igazságot félreteszik a tévedés kedvéért. Elérkezett a prófécia által megjelölt nap. Jézus Krisztust nem értik. Jézus Krisztus számukra mese.” 1901-ben az adventizmus egyik németországi vezetője elkezdte bevezetni Dániel könyvébe a hitehagyott protestantizmusnak „a mindennapi”-ról vallott hamis nézetét. Ez a felfogás úgy azonosítja „a mindennapi”-t, mint amely Krisztus szentélyszolgálatát jelképezi, vagy e gondolat

valamely változatát. Azért mondok valamely változatot, mert az 1901-et követő történelem során különböző hangsúlyokkal illették ezt a hamisságot, de ezek a téves nézetek mindig arra a következtetésre jutnak, hogy „a mindennapi” Krisztus munkájának valamely típusát jelenti.

Az „állandó”-ról szóló tantétel drágaköve, amelyet Miller a Sátán jelképének azonosított, a végidők adventizmusában Krisztus jelképe. Amikor 1901-ben bevezették, igen kevesen fogadták el azt a nézetet, hogy az „állandó” Krisztus jelképe, és nem a Sátáné, ám az 1930-as évekre az „állandó”-ról szóló tantétel drágakövé, amelyet Miller a 2 Thessalonians 2. fejezetében található igazság erezetéből fejtett ki, elvetették, miként Leviticus 26 „hétszereit” is elvetették 1863-ban. Valahol 1863 és az 1930-as évek közötti történelme folyamán az adventizmus vezetőt váltott, anélkül hogy ezt felismerte volna.

„Testvéreim, látom a veszedelmeteket, és ismét kérdezem: teszték-e bármi erőfeszítést ti, akik tévelyegtek, hogy helyrehozzátok a rosszat? Lelkek botladozhatnak előrehaladásukban, sötétségben járva, mert nem tettétek egyenessé ösvényeiteket lábaitok előtt. Ha bizalmi tisztségben vagytok, annál sürgetőbben kérlek benneteket: a saját lelketekért és azokért, akik vezetőkként tekintenek rátok, bánjátok meg Isten előtt minden elkövetett tévedéseket, és valljátok meg bűnötöket.”

„Ha szíved makacsságának engedsz, és gőgödben meg önigazultságodban nem vallod meg hibáidat, Sátán kísértéseinek maradsz kiszolgáltatva. Ha amikor az Úr feltárja tévedéseidet, nem térsz meg és nem teszel vallomást, gondviselése újra meg újra ugyanazon a területen vezet végig. Hasonló természetű tévedések elkövetésére hagyatol, továbbra is híjával leszel a bölcsességnek, és a bűnt igazságnak, az igazságot pedig bűnnek fogod nevezni. Azoknak a megtévesztéseknek sokasága, amelyek ezekben az utolsó napokban uralkodni fognak, körülvesz majd téged, és vezetőt cserélsz, anélkül hogy tudnád, megtetted.” Review and Herald, 1890. december 16.

A csúfolódó férfiak, akik Jeruzsálem népén uralkodnak, s akik „bizalmi tisztségekben” levő emberek, „a bűnt igazságnak és az igazságot bűnnek nevezik”, és „Bizonyára a dolgoknak feje tetejére állítása olyannak tekintetik, mint a fazekas agyaga; vajon mondhatja-e a mű annak készítőjéről: Nem ő csinált engem? és mondhatja-e az alkotmány alkotójáról: Nincs értelme?” Az adventizmus négy nemzedéken átívelő fokozatos lázadásában azok, akik bizalmi tisztségekben vannak, vezetőt váltanak, és nem tudnak róla. Nem tudnak róla, mert tévedéseik bizonyítékát fokozatosan és következetesen elutasították. Ebben a fokozatos lázadásban „elvesz bölcsseinek bölcsessége, és értelmeseinek értelme elrejtetik.”

Felforgatják a dolgokat, és a bűnt igazságnak, az igazságot pedig bűnnek nevezik. E lázadás jelképe „a mindennapi” tanítása, amely Miller számára sátáni jelkép volt, s amelyet ma az adventizmus Krisztus jelképének azonosít. Ami egykor az a horgony volt, amely megalapozta William Miller prófétai alkalmazásainak keretrendszerét, mára a megvető férfiak részegségének jelképévé lett, akik uralkodnak Jeruzsálem népén. A „mindennapihoz” kapcsolódó jelképiség Dániel könyvében úgy ragyogott, mint a nap, amikor az adventizmus kezdetén felismerték Miller ékszerszabójában, ám az utolsó napokban ez az igazság tízszer fényesebben ragyog, mert a tízes szám a próba jelképe, és az ősi Izráel számára a tizedik próba volt a végső próba.

A modern farizeusok „Krisztus cselekedeteit” „sátáni hatalmaknak tulajdonították”, miközben a pogányságot „Isten szent hatalmának” azonosították.

„A farizeusok vétkeztek a Szentlélek ellen. Beszédkészségüket arra használták, hogy gyalázzák a világ Megváltóját, és a feljegyző angyal szavaikat felírta a menny könyveibe. Isten szent hatalmát, amely Krisztus cselekedeteiben nyilvánult meg, sátáni erőknek tulajdonították. Nem kerülhették meg az Ő csodálatos tetteit, és nem tulajdoníthatták azokat természetes okoknak, ezért ezt mondták: „Ezek az ördög cselekedetei.” Hitetlenségükben az Isten Fiáról úgy beszéltek, mint emberi lényről. Az előttük véghezvitt gyógyítások, olyan cselekedetek, amelyeket ember nem tett és nem is tehetett volna, Isten hatalmának megnyilvánulásai voltak, ők azonban azzal vádolták Krisztust, hogy szövetségben áll a pokollal. Makacsul, komoran, vasszívvel eltökélték, hogy szemüket minden bizonyíték előtt bezárják, és így elkövették a megbocsáthatatlan bűnt.” Manuscript Releases, 4. kötet, 360.

A következő cikkben folytatjuk annak a tudásbeli növekedésnek a vizsgálatát, amely az első angyal mozgalmában vált feltárttá.